کِتابِ ناحُوم نَبی

پیشگُفتار

مَوضوعِ اَصلی کِتابِ ناحُوم نَبی قضاوَتِ خُدا دَ بَلِه شارِ نینوا پایتختِ مَملَکَتِ آشُور اَسته، چُون دَ اُونجی ظُلم، بےرَحمی، بُت‌پرَستی و هر رقم شرارَتِ دِیگه وجُود دَشت. شارِ نینوا دَ بغلِ دریای دَجله آباد شُدُد و چار طرف شی آو بُود. امزی خاطر پادشاه و مردُم شی فِکر مُوکد که شار شِکست-ناپذِیر اَسته. ازی که

لشکرِ آشُور حِصّه شمالی اِسرائیل ره تَصَرُف کدُد و مردُم شی ره دَ اسِیری بُردُد، ناحُوم دَ مردُمِ یهُودا تَسَلّی مِیدیه و از قُدرتِ بےاندازِه خُداوند توره مُوگیه و بَیان مُونه که خُداوند گُناه ره هرگِز بےجزا نَمیله. ناحُوم دَ مردُمِ یهُودا خوشخبری مِیدیه که خُداوند یُوغِ غُلامی ره از گردونِ ازوا دُور مُونه و اُونا بسم عِیدها و جشن های خُو ره برگُزار مُونه. ناحُوم دَ آخرِ کِتاب از تباهی شارِ نینوا توره مُوگیه و از خوش شُدونِ مردُم دَ بارِه خراب شُدونِ شارِ نینوا.

فهرِستِ عِنوانها

قضاوَت و نِجات مربُوطِ خُداوند مُوشه (۱:۱)

سقُوطِ نینوا (۱:۲)

وای دَ حالِ نینوا (۱:۳)

۱ ① وَحی دَ بارِه نینوا. کِتابِ رویای ناحُومِ اِلقوشی.

قضاوَت و نِجات مربُوطِ خُداوند مُوشه

۲ خُداوند، خُدای غَیرَتی و اِنتِقام گِیرِنده اَسته؛

خُداوند اِنتِقام گِیرِنده و پُر از غَضَب اَسته.

خُداوند از مُخالِفای خُو اِنتِقام مِیگِیره

و خَشم-و-قار ره بَلدِه دُشمَنای خُو نِگاه مُونه.

۳ خُداوند دیر قار مُوشه، لیکِن

قُدرتِ بُزُرگ دَره

و خُداوند هرگِز گُناه ره
بےجزا نَمیله.

اُو قُدرت خُو ره دَ گِردباد و طوفان
نُمایان مُونه

و آوُرها خاکِ پای شی
اَسته.

۴ اُو دریا ره سرزَنِش کده دَ خُشکه
تبدِیل مُونه

و اُو تمامِ دریاچه‌ها ره

خُشک مُوکُنه؛

باشان و کرمِل پژمُرده مُوشه

و شِگوفِه لِبنان شَلته
مُوشه.

⑤ کوه‌ها دَ پیشِ رُوی ازُو تکان
مُوخوره

و تِپه‌ها آو مُوشه؛

زمی از حُضُورِ ازُو دَ تَپِش میبه

و دُنیا و پگِ کسای که

دَز شی زِندگی مُونه
مِیلَرزه.

۶ کِی مِیتَنه دَ پیشِ خَشمِ ازُو ایسته شُنه؟

و کِی مِیتَنه شِدَّتِ قارِ ازُو ره بَرداشت کُنه؟

غَضَبِ ازُو رقمِ آتِش مِیریزه

و قاده‌ها از حُضُورِ ازُو
تِکه-و-پرچه مُوشه.

۷ خُداوند نیکو اَسته

و دَ روزِ سختی-و-
مُشکِلات قلعِه
مُستَحکم؛

اُو از کسای که دَزُو پَناه
مِیگِیره حِفاظَت مُونه،

⑧ لیکِن قد یگ سیلِ سخت

دُشمنا ره کامِلاً نابُود
مُونه؛

اُو از پُشتِ دُشمَنای خُو
رفته اُونا ره حتیٰ دَ

مَنِه تریکی ام دُمبال
مُوکُنه.

⑨ چرا دَ ضِدِ خُداوند نقشه
مِیکشِید؟

اُو کامِلاً نابُود مُونه

و هیچ دُشمو دُوباره باله
نَمُوشه.

⑩ اُونا رقمِ خارها دَ یگدِیگِه خُو پیچ
خورده و گِیر مَنده

و رقمِ شرابخورا نشه

اَسته؛

پس اُونا رقمِ کاهِ خُشک
کامِلاً دَر مِیگِیره.

⑪ از تُو، اَی نینوا، یگ بُر شُده

که دَ ضِدِ خُداوند
نقشه‌های بَد مِیکشه

و مشوَرِه شرِیرانه مِیدیه.

⑫ خُداوند دَ یهُودا اینی رقم مُوگیه:

"اگرچِه دُشمنا پُر قُدرت و کَلو

اَسته،

لیکِن اُونا نابُود مُوشه و
از بَین موره.

اگرچِه تُو ره خار-و-حَقِیر کدُم،

لیکِن دِیگه تُو ره خار-و-
حَقِیر نَمُونُم.

(۱۳) و آلی یُوغِ ازوا ره از گردون تُو
مَیده مُونُم

و بَندهای ره که تُو ره
بسته کده مُنٹی

مُوکنُم."

۱۴ اَی نینوا، خُداوند دَ بارِه تُو حُکم کده گُفته:

"از تُو دِیگه نسل نَمُومَنه
که نام تُو گِرِفته شُنه؛

ما از خانِه خُدایون تُو

بُت‌های تراش شُده و
بُت‌های ریختَنده شُده
ره نابُود مُونُم.

ما قبر تُو ره مِیکَنُم،

چُون تُو بےاَرزِش اَستی.“

⑮ اونه، دَ بَلِه کوه‌ها پای‌های کسی دِیده مُوشه

که خبرِ خوش میره

و صُلح-و-سلامَتی ره اِعلان مُونه!

اَی یهُودا، عِیدهای خُو ره جشن بِگِیر

و نَذرهای خُو ره پُوره کُو،

چُون دِیگه هرگِز مردُمِ شرِیر دَ بَلِه تُو

هُجُوم نَمیره؛

اُونا کامِلاً نابُود مُوشه.

سقُوطِ نینوا

۲ ① اَی نینوا، یگ تَباه
کُنِنده دَ خِلاف تُو مییه.

از دیوالها حِفاظَت کُو؛

راه ره زیرِ نظر خُو بِگِیر؛

کمر خُو ره بسته کُو

و قُوَت خُو ره جَم کُو.

② - خُداوند شان-و-شَوکتِ یعقُوب ره پس مِیدیه،

اَرے، شان-و-شَوکتِ اِسرائیل ره؛

باوجُودِ که تَباه کُنِنده اُونا ره تَباه کد

و شاخچه‌های تاک‌های ازوا ره از بَین بُرد.

③ سِپرهای مَردای جنگی تَباه کُنِنده

سُرخ اَسته

و عسکرای ازُو کالای
جِگری دَره.

دَ روزی که اُو اُونا ره جَم مُونه،

آیِن دَ بَلِه گاڈی های
جنگی ازوا بَلَقَس
مُوکُنه؛

نَیزه‌های چیوِ صَنوبَر آمادِه
حَمله اَسته.

④ گاڈی‌های جنگی دیونه‌سار دَ

کوچه‌ها مُودَوه

و دَ چارراهی‌ها پس و
پیش موره؛

اُونا رقمِ مَشعل‌ها معلُوم مُوشه

و رقمِ آتِشَک حَرکت
مُونه.

⑤ اُو قومَندانای خُو ره کُوی مُونه

و اُونا دَ حالِیکه میه
مِیلَخشه؛

اُونا دَ عَجَله سُون دیوال میبه

و مَنجَنِیق ره آماده مُونه.

⑥ درگه‌ها از راهِ دریاچه واز شُده

و قصر مِیلَرزه.

⑦ اینی رقم حُکم شُده: نینوا اسِیر شُده بُرده مُوشه

و کَنِیزای شی رقمِ کَوتر ناله مُونه

و دَ سِینه‌های خُو مِیزَنه.

⑧ نینوا دَ تمامِ روزای خُو رقمِ نَوُرِ آو بُود،

لیکِن آلی خالی مُوشه،
چُون مردُم شی دُوتا
مُونه.

اُو مُوگیه: "ایسته شُنِید! ایسته شُنِید!"

لیکِن هیچ کس پس تاو نَمُوخوره.

⑨ نُقره ره غارَت کنِید

و طِلّا ره وُلجه بِگِیرِید!

خزانه‌ها خلاص نَمُوشه

و ذخِیرِه تمامِ چِیزای
قِیمَتی آخِر نَدره.

⑩ خرابی، بیرانی و تباهی هر طرف
اَسته!

دِلها بےحال شُده و زانُوها
مِیلَرزه؛

پگِ کمرها مَیده شُده و
رَنگ از اونگِه پگ

پَرِیده!

⑪ کُجا اَسته غارِ شیرا

و جای شِکارِ شیرای
غُران،

جایی که شیر و چُوچه‌های شیر
مورفت

و هیچ کس نَبُود که مُزاحِمِ
ازوا شُنه؟

⑫ شیر بَلدِه چُوچه‌های خُو غَدر
شِکار ره پاره کد

و بَلدِه شیرِ مادِه خُو کَلو
شِکار ره قَپه کد؛

اُو جای‌های خاو خُو ره پُر از
شِکار کد

و غارهای خُو ره پُر از
لاش‌های تِکه-و-پاره.

⑬ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه:

"ما دَ ضِد تُو اَستُم؛

ما گاڈی های جنگی تُو ره دَر
دَده دُود شی ره بُر مُونُم

و شمشیر شیرای غُران تُو ره
نابُود مُونه؛

ما دِیگه تُو ره نَمیلُم که دَ رُوی زمی
شِکار کنی

و آوازِ قاصِدای تُو دِیگه
شِنِیده نَمُوشه.“

وای دَ حالِ نینوا

۳ ① وای دَ حالِ شارِ خُونریز

که پُر از دروغ و پُر از

وُلجه اَسته

و غارَت از شی خلاصی
نَدره!

② صَدای قمچِینا و گُرَسِ اَرابه‌ها،

چارپورتِه اَسپ‌ها و حَرکتِ
گاڈی‌های جنگی ره
بِشنَوِید!

③ اَسپ سوارا هُجُوم میره،

شمشیرا شُعاع مِیدیه

و نَیزه‌ها جَلجَل مُونه؛

از بس که مُرده‌ها کَلو اَسته

لاش‌ها کوڈ مُوشه

و جَسَدها بی‌حِساب موفته،

مردُم دَ بَلِه مُرده‌ها پیش
پایی مُوخوره،

۴ از خاطرِ فِسق-و-فِجُور بی‌حِسابِ
نینوای فاحِشه،

که دِلفِریب و صاحِبِ

جادُوها اَسته

از خاطر امزُو که مِلَّت ها ره دَ
وسِیلِه عَیاشی خُو غُلام جور
مُونه

و قَوم‌ها ره دَ وسِیلِه
جادُوگری خُو.

⑤ خُداوندِ لَشکرها مُوگیه:

"اینه، ما دَ ضِد تُو اَستُم

و دامون تُو ره دَ بَلِه رُوی
تُو باله مُونُم؛

تا مِلَّت‌ها شرمگاهِ تُو ره بِنگره

و مَملَکَت‌ها رَسوایی تُو ره.

۶ ما نِجاسَت ره دَ بَلِه تُو پورته مُونُم

و تُو ره تحقِیر-و-تَوهِین کده

نَمُونِه عِبرَت جور مُوکنُم.

۷ اوخته پگِ کسای که تُو ره مِینگره از تُو دُور دُوتا مُونه و

مُوگیه،

'نینوا بیرو شُده؛ کِی بَلدِه
ازُو ماتَم مِیگِیره؟'

اَرے، از کُجا بَلدِه تُو
تَسَلیَت دِهِنده پِیدا
کنُم؟"

⑧ آیا تُو از تِبِس کده بِهتر اَستی؟

اُو دَ بغلِ دریای نِیل قرار
دَشت،

دَ چارطرف شی آو بُود،

دریا دیوالِ حِفاظَتی

و آوها دیوال شی بُود؛

⑨ کُوش و مِصر قُوَتِ ازُو بُود

و قُوَتِ ازُو حَد نَدَشت؛

فُوط و لِبیا ام حِمایت
کُنِنده‌های ازُو بُود.

⑩ ولے اُو جلای وطن شُده دَ اسِیری
بُرده شُد؛

و نِلغه‌گون شی دَ سرِ هر

کوچه تِکه-و-پرچه
شُد؛

دَ بَلِه آدمای نامتُوی شی پِشک
اَندخته شُد

و پگِ کٹه‌کَلونای شی دَ
زنجِیرا بسته شُد.

⑪ پس تُو ام نشه شُده گَنگس-و-
گِیج مُوشی؛

و تُو ام از ترسِ دُشمو
پناهگاه مُوپالی.

(۱۲) تمامِ قلعه‌های تُو رقمِ دِرختونِ انجِیرِ اَسته

که میوِه نَورَس دَره

و غَیتِیکه تَکنده شُنه

میوِه شی دَ دانِ خورِنده موفته.

(۱۳) توخ کُو، عسکرای تُو دَ مَنِه تُو رقمِ خاتُونو اَسته.

درگه‌های سرزمِین تُو بَلدِه دُشمَنای تُو پِراخ واز

شُده؛

آتِش پُشت‌بَندای درگه‌های
تُو ره سوختَنده.

⑭ بخاطری که شار محاصِره مُوشه
آو ذخِیره کُو،

قلعه‌های خُو ره مُستَحکم
کُو،

دَ گِل داخِل شُو و گِل ره لَغه کُو

و قالِبِ خِشت زَنی ره دَ
دِست خُو بِگِیر!

⑮ دَ اُونجی آتِش تُو ره قُورت مُونه

و شمشیر تُو ره نابُود
مُوکُنه.

دُشمو تُو ره رقمی
مُوخوره که خیلِ مَلَخ
مُوخوره.

حتیٰ اگه خودون ره رقمِ مَلَخ کَلو
کنِید

و رقمِ مور بےحِساب، اُو
شُمو ره مُوخوره!

⑯ تُو تُجارای خُو ره

از سِتاره‌های آسمو کده
کَلو کدی.

اُونا رقمِ مور پوست خُو ره
تَکنده پَرواز کد و
دُوتا کده رفت.

⑰ نفرای دَربار تُو رقم مَلَخ‌ها اَسته

و قومَندانای تُو رقمِ لَشکرِ
مَلَخ‌های که دَ روزِ یَخ
دَ بَلِه دیوال‌ها جَم

مُوشه،

ولے غَیتِیکه آفتَو باله میبه دُوتا
مُونه

و جای ازوا معلُوم نِیبه که
کُجا اَسته.

⑱ اَی پادشاهِ آشُور، چوپونوی تُو
خاو رفته؛

آدمای نامتُوی تُو
اِستراحت کده.

مردُم تُو دَ کوه‌ها تِیت‌پَرَک شُده

و کس نِییه که اُونا ره جَم
کُنه.

⑲ بَلدِه ضَربه خوردَگی تُو عِلاج
وجُود نَدره

و زَخم تُو کُشِنده اَسته.

پگِ کسای که آوازِه تُو ره مِیشنَوه

دَ بَلِه تُو چَک چَک مُونه،

چُون کِی اَسته که از ظُلمِ
دَوامدار تُو دُور مَنده
بَشه؟

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
afghanbibles.org © آزرگي